

Pátek 4. postního týdne

📖 Mdr 2,1a.12-22; Jan 7,1-2.10.25-30

Mdr 2,1a.12-22

Bezbožní, kteří smýšlejí zvráceně, praví toto: „**Číhejme na spravedlivého**, je nám k ničemu a staví se proti našim skutkům, vytýká nám přestoupení zákona, předhazuje nám provinění proti mravům. Chlubí se, že zná Boha, nazývá se dítětem Páně. **Je výčitkou našemu smýšlení**, i dívat se na něho je k nesnesení. Vždyť jeho život se nepodobá jiným, jeho chování je přemrštěné! Za zpotvořené nás považuje, styku s námi se vyhýbá jak nečistotě, blahoslaví konec spravedlivých a chlubí se, že má za otce Boha. Podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. **Zkoušejme ho soužením a trápením**, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká.“ **Tak smýšlejí, ale klamou se, protože je oslepila jejich zloba, neznají Boží tajemství, nedoufají v odměnu zbožnosti a nevěří v odplatu čistých duší.**

Jan 7,1-2.10.25-30

Ježíš chodil po Galileji; po Judsku totiž chodit nechtěl, protože mu židé ukládali o život. Blížily se židovské svátky stánků. Když jeho příbuzní odešli na svátky, odebral se tam i on – ne veřejně, ale potajmu. Někteří lidé z Jeruzaléma se ptali: „Není to ten, kterého chtějí zabít? A hle: mluví veřejně a nic mu neříkají. Snad nepřišli přední muži skutečně k přesvědčení, že je to Mesiáš? Jenomže o tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ Proto Ježíš, jak učil v chrámě, hlasitě zvolal: „**Ano, znáte mě a víte, odkud jsem. A přece jsem nepřišel sám od sebe, ale poslal mě ten, který je pravdivý. Vy ho neznáte. Já ho znám, protože jsem od něho a on mě poslal.**“ Tu by ho byli rádi zatkli, ale nikdo na něho nevztáhl ruku, protože ještě nepřišla jeho hodina.

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Podle tehdejších pojetí bude Mesiáš neznámý až do příchodu Eliáše, prvního proroka, který ho jasně ukáže. Právě to se stalo při křtu prostřednictvím Jana Křtitele, posledního z proroků. Zde není problémem skutečnost, že Ježíš je z Nazareta, a ne z Betléma. O tom se povede řeč ve verších 41-42. Otázkou zde je, „odkud“ je Mesiáš, jehož původ má být tajemný a neznámý, zatímco o Ježíši je dobře známo, odkud pochází.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 4)

Zvolil jsem datum 8. prosince, které v nedávných dějinách církve nabylo velkého významu. Svatou bránu totiž otevírá v den padesátého výročí zakončení **Druhého vatikánského ekumenického koncilu**. Církev cítí, že je třeba tuto událost uchovávat v živé paměti. Tehdy začala nová etapa jejich dějin. Otcové shromáždění na koncilu silně pocítili – jako opravdové vanutí Ducha – požadavek mluvit k lidem své doby o Bohu srozumitelnějším způsobem. Byly zbořeny hradby, které příliš dlouho uzavíraly církev do privilegované pevnosti, a nadešel čas zvěstovat evangelium nově. Nastala nová etapa neustálé evangelizace. Pro všechny křesťany je novým závazkem, aby svoji víru dosvědčovali s větším nadšením a přesvědčením.

Církev pocítila odpovědnost, že má **být ve světě živým znamením Otcovy lásky**.

Vybavují se nám významná slova svatého Jana XXIII. při zahájení koncilu, jimiž ukázal, kudy je třeba jít: „Nyní ale Kristova nevěsta místo tvrdosti upřednostňuje lék milosrdenství. ... Katolická církev prostřednictvím ekumenického koncilu pozvedá pochodeň náboženské pravdy a chce vystupovat jako laskavá matka pro všechny, která je dobrotivá, trpělivá, plná milosrdenství a přívětivá i vůči těm synům, kteří jsou od ní oddělení.“ Ke stejnému horizontu odkazoval také blahoslavený Pavel VI., který při zakončení koncilu řekl: „Přejeme si podtrhnout to, že náboženstvím našeho koncilu byla přednostně láska (*caritas*). ... Dávný příběh o Samaritánovi byl vzorem pro spiritualitu tohoto koncilu. ... Na moderní lidský svět koncil vylévá řeku lásky a obdivu. Bludy jsou odsouzeny, ano, neboť co jiného vyžaduje láska nežli pravdu, ale osobám přísluší pouze napomenutí, respekt a láska: Místo skličujících diagnóz se nabízejí povzbuzující léky; místo deprimujících předpovědí vycházela od koncilu směrem k současnému světu poselství vyjadřující důvěru. Hodnoty tohoto světa byly nejenom respektovány, ale také se k nim přistupovalo s uctivostí, úsilí světa bylo podpořeno, jeho aspirace byly očištěny a požehnány. ...

Ještě jednu věc musíme připomenout: Veškeré toto naukové bohatství je zaměřeno výhradně jedním směrem, totiž ke službě člověku, ať už se nachází v jakýchkoli podmínkách, v jakékoli vlastní slabosti, ve všem, co je pro jeho život nezbytné.“

S pocití vděčnosti za vše, co církev obdržela, a s odpovědností za úkol, který nás očekává, **projděme Svatou branou v plné důvěře, že nás provází Zmrtvýchvstalý Pán, jenž je nám v našem putování stálou oporou. Duch Svatý, který vede kroky svých věřících, aby spolupracovali na díle spásy uskutečněné Kristem, ať vede a podporuje Boží lid a pomáhá mu, aby mohl kontempletovat tvář milosrdenství.**